

Че се чуе до невѣсти
 На рѣката, —
 Тѣ забравятъ бухалкиѣ
 И платната.

И на хоро се залавятъ
 Пошурѣли;
 Дойде порой и отвлече
 Платна бѣли . . .

Падне, вечеръ лудъ гидия
 Не прѣстава, —
 На бабитѣ край огнище
 Миръ не дава.

Насамъ, натамъ унесатъ се
 Въ гласъ далечень:
 Огънь гасне — все зелника
 Недопечень!

Криво седи право сжди
 Старъ кадия! . . .
 — Скоро тука тамбурата
 Лудъ гидия!

Де да видимъ, що е това,
 За свѣтъ чудо,
 Какъ тѣй става старо-младо,
 Младо-лудо!

Занаглася тамбурата
 Момко млади —
 Старъ кадия по брад та
 Се поглади.

Дърнна лудо теловетѣ
 За налука —
 Старъ кадия кравай мустакъ
 Позасука.